

NHỮNG CON CHỮ DIU DÀNG

(Tâm Bút)

Tôi cứ muốn viết hoài viết hoài về những con chữ. Dưới mắt thiên hạ, có thể tôi được gọi là điên. Nhưng tôi BIẾT mình KHÔNG điên khi đang sống giữa phố thị California với muôn vàn khó khăn thực tế, với hàng vạn tâm tình khúc mắc gỡ hoài không hết.

Tôi cứ muốn viết mãi, nói mãi với chính mình về những con chữ (nhiều hơn là với bạn hữu và độc giả) bởi tôi BIẾT điều ích lợi (hay còn gọi “cứu rỗi”) nào tôi sẽ tìm ra từ các con chữ diu dàng kia.

Sáng nay nhận thư anh Bằng Phong Đặng Văn Âu ở Nam Cali. (sau khi đọc bài tôi gửi đêm qua trong trạng thái “quờ quạng” của viên thuốc ngủ):

Bông Giấy em,

Em là người tình chung thủy với nghệ thuật văn chương. Anh không có tài như em, nhưng anh cũng là người tình chung thủy với quê hương, đất nước. Nhiều đêm, anh ngồi trong bóng tối (đèn đóm tắt hết) để tự hỏi liệu mình có thể vực dậy những tâm hồn đã tha hóa hoặc những kẻ mượn danh nghĩa từ thiện, kháng chiến để làm tiền một cách bất lương, phi pháp.

Có điều an ủi, giống như em, có một số độc giả đồng cảm với nổi loạn thức của mình, đã chia sẻ với mình một cách thân thiết. Có người nam cũng như nữ, đã lớn tuổi, vừa khóc, vừa nói: "Tôi muốn nói lên những điều như anh nói, mà không được."

Trong đời, kiếm cho ra một người tri kỷ như bà Kim Vân rất khó, nhưng điều may mắn cho chúng ta là cũng còn có người không đến nỗi thờ ơ!

Anh chúc em sức khỏe.

(Anh Âu).

Tâm tư cảm xúc, hình dung ngay ông anh đã cao tuổi, mỗ tim năm ngoái, vẫn mãi nặng lòng cùng đất nước.

Nào ai buộc anh như vậy? Nước Mỹ có lắm hội hè giải trí cho người già. Anh lại giao thiệp rộng. Vậy mà sao chỉ “những con chữ” mới cứu nổi anh trên những trần trở mà ngay đến người vợ thương yêu kề bên cũng không chia đủ? Vì thế mới có cái chuyện “*nhiều đêm, anh ngồi trong bóng tối đèn đóm tắt hết*”... để rồi những con chữ đã tuân theo

giòng viết, đem cho anh an ủi, như thể “chúng” đang nói VỚI CHÍNH ANH những nỗi niềm sâu thẳm mà chỉ mình anh và “chúng” thấm cảm. Nhiều độc giả “*hiểu được nỗi thao thức của anh*”, hoặc “*không đến nỗi thờ ơ*” với các bài viết anh chỉ là *việc đi sau*.

Hiệu quả của “những con chữ” như TTBG thường nói chính là như thế.

Ông anh đi con đường cách mạng, đấu tranh, tôi chọn con ngõ văn chương dịu dàng, im lặng. Cả hai đều cô đơn trên điều đã chọn khởi đi từ những con chữ. Nhưng cả hai vẫn sống, vẫn viết bằng cái tâm lương thiện, cái trí hiên ngang, để không bắt cứ tiền bạc hay danh vọng nào có thể làm cho cây bút trở thành “cong cong”!

Đó là điều rất mừng!

Có “một người” vẫn hơn là “chẳng có ai cả”.

Lại mượn câu thư Dostoievski viết cho Mikhail để nói cùng anh Đặng Văn Âu:

“Nếu anh trải suốt cả đời, cố gắng nặn óc tìm hiểu điều gì, anh ĐỪNG NÊN NÓI RẰNG ĐÃ PHÍ THÌ GIỜ theo việc đó.”

Những con chữ phơi bày nỗi đau lòng (của anh Đặng Văn Âu) trên các hiện trạng nhìn thấy hằng ngày trong cộng đồng VN ở Mỹ rồi cũng có ngày tự nó làm cho xã hội người Việt thay đổi tốt đẹp.

Những cố gắng (của tôi) trong việc gieo trồng tình yêu âm nhạc và nhất là tình yêu tiếng Việt trong đám học trò hải ngoại, tôi tin sẽ có ngày kết trái đơm hoa.

Thi sĩ Bùi Giáng có bốn câu thơ rất hay:

“Người nằm ngủ thấy gì?

-Thấy rất nhiều cái lạ!

Ngài cứ nằm ngủ đi

Đừng hỏi gì hết cả!”

Vấn đề tôi tự “nói với chính mình” (và cả với anh Đặng Văn Âu) trên “những con chữ dịu dàng” là (mượn bốn câu thơ Bùi Giáng):

“Người cầm viết thấy gì?

-Thấy rất nhiều cái lạ

Ngài cứ cầm viết đi!

Đừng buồn gì hết cả!”

*Trần Thị Bông Giấy.
(Bài viết xong tại San Jose, thứ Tư April 10. 2019 1:45 trưa).
[]*